

Lepel, m. powiatowe w gub. witebskiej. Pow. lepelski zajmuje przestrzeń 3496,6 wiorst kw. i graniczy na północ z pow. połockim i drysieńskim, na wschód z pow. sieńskim, gub. mohylowskiej, na południe i zachód z pow. borysowskim, gub. mińskiej i pow. dziśnieńskim, gub. wileńskiej. Jezior wielka obfitość (95 wiorst kw.); znaczniejsze: Żeryńskie, Ciotczańskie, Czertświackie i Lepelskie. Ważniejsze rzeki: Dźwina, stanowiąca granicę z pow. połockim i drysieńskim. Ułanka z dopływem Swieczanka; Nacza i Uszacz, uchodzące do Dźwiny. Miasteczek powiat lepelski posiada—15, a mianowicie: Babinicze, Boczejków, Bieszenkowicze, Woronecz, Wietrino, Zaskorki, Kublicze, Orzechowo,

Paulje, Pyszno, Sieliszcze, Uła, Uszacz i Czaszniki.

Lepel położony jest nad rzekami Ulanką i Essą, z których pierwsza wypływa, druga wpada do jez. Lepelskiego, w samym mieście, w odległości 113 wiorst od Witebska. W XV wieku należał Lepel do dóbr książąt litewskich, następnie stanowił własność kapituły wileńskiej i innych klasztorów. Po przyłączeniu Białej Rusi do Rosji w r. 1772, część województwa połockiego, leżąca na lewym brzegu Dźwiny, została we władaniu Rzplitej; dla tej więc części województwa za główne miasto obrano Uszacz (w pow. lepelskim). Miastem powiatowem gub. witebskiej Lepel został mianowany w r. 1805. Kościół murowany parafjalny ukończony i poświęcony został w r. 1876. Oprócz zwykłych władz powiatowych jest tu inspekcja żeglugi wodnej.